

AMERIKOS LIETUVIS

Kristus kelėsi.

Kristus, gyvendamas savo gyvenimą ant žemės, labai daug naujų dalykų mokino savo artimus; daugelis tų naujų dalykų labai netiko seniems žydų rabinams, tikėjimo tėvams. Bet Kristus visai nesitaikė su jais; savo tiesos žodžius jis skelbė žmonėms. Nesunku jam buvo rast burius žmonių, kurie klausė jo pamokinimų, nes buvo labai daug pavargusių, kurių dvasios niekas nepalinksmino; jie jautėsi amžinai pražuvę.

Kristus turėjo galybę pertikrint žmones, ir nuo ligų paliuosuoti. Jų žemiškus vargus vadino jų turtais, kuriuos krauja į arodus savo tėvo danguje. Kas nepakeltų dvigubų vargų, kas kantriai nekenktų, kartą pertikrintas, kad jo vargas yra tikras turtas, kraujamas jo ateinančiame gyvenime.

Minios vargšų klausėsi Kristaus ir kurie jo žodžiams tikėjo, kiekvienam buvo lengviau kovot su vargais. Minios Kristų sekiojo ir laukė, kada jisai juos suramins savo gražiais pamokinimais, kurių jis daug turėjo prisirengęs jiems pasakyti. Vienas pamokinimas pavyzdingas yra "Sunus palaidunas", kurį Kristus apsakė žmonėms taip: "Vieną kartą gyveno žmogus, kuris turėjo du sunus; vienas jų buvo labai darbštus ir geras, kitas buvo palaidunas ir tinginis. Tinginis sakė tėvui: "Duok man pinigų, kurie man priklauso. Aš eisiu į svieta; man nusibodo gyvent su tėvu ir broliu". Tėvas atidavė jam pinigų ir išleido į svieta. Jis iškeliavęs nuo tėvo, pinigų praleido labai lengvai, vesdamas tuščią gyvenimą. Kada pinigų neteko ir badas jį prispyrė, tik tada nuėjo pas ukininką kiaules ganyti, bet vargo prispaustas, sumanė grįžti pas savo tėvą, sakydamas: "Aš nevertas jau, kad tėvas mane savo sunum laikytų, bet visgi galėsiu pas jį dirbt, kaip darbininkas". Taip, jis grįžo pas savo tėvą. Tėvas jau anksčiau dasižinojo, kad sunus sugrįšta, ir išėjo jį pasitikt. Patikęs jis meiliai pabučiavo savo sunų ir atleido jo nusidėjimus. Tarnai aprenę jį gražiais drabužiais, davė žiedą ir prirenę iškilmingus pietus.

Tuom tarpu jo gerasis sunus sunkiai dirbo laukuose, prie vasaros darbų, nė nematė kada brolis parėjo, nė kaip tėvas jį pasitiko. Vakare parėjęs nuo sunkaus darbo, pamatė iškilmes namie ir užklausė kas atsitiko. Namiškiai jam atsakė: "Tavo brolis sugrįžo, tėvas iš džiaugsmo broliui puotą surėngė". Sunus užpyko ir nē-

jo į namus, kur buvo brolis, nes jis užvydėjo, kad tėvas myli palaiduną sunų. Ant galo tėvas išėjo ir kalbino sunų eit į vidų, sakydamas: "Tu man visada buvai geras sunus." Taip, tėve, aš visada buvau tau geras, bet tu man puotą niekad nesurengei". "Taip, sunau, dėlto, kad tu visada buvai su manim, tad iškilmės nebuvo reikalingos. Bet tavo brolis buvo pražuvęs, ir vėl atsirado". Tokiais darodinėjimais Kristus savo vardą žmonių širdyse sukeldavo.

Vyriausi žydų kunigai, rašėjai, valdonai ir farazėjai, matydami, kad žmonės seką paskui Kristų, mokinausi naujų dalykų ir pameta pasenusius jų burtus, pradėjo galvoti, kaip Kristų nužudyti.

Vieną dieną jiems besitariant namuose Kaifošiaus, vieno iš augštų kunigų, Judušių, vienas iš Kristaus pasekėjų, kuris mėgo pinigų labiau už savo mokintoją, atėjo pas susirinkusius ir sakė: "Kiek duosite man, jeigu aš išduosiu Kristų į jūsų rankas?" Žydų kunigai

apsiėmė, sakydami: "Duosime tau trisdešimt sidabrinų". Judošius sutarė su kunigais, prižadėdamas jiems pranešti laiką ir vietą, kada Kristus bus vienas, kad galėtų jį suimt. Porą dienų vėliau, Kristus su savo mokiniais susirinko valgyti iškilmingą vakarienę, sulyg žydų šventės papročio. Pirmą vakarienės Kristus klausė ir numazgojo kojas savo mokiniais. Prisiartinus prie Petro, šis pasitraukė sakydamas: "Kristau, tu neplausi kojas mano, nes man skaudu žiūrėti į tokį nusidėjimą".

Kristus atsakė: "Petrai, jeigu aš kojas tavo neplausiu, tai tu negalėsi but priemusių vakarienės".

Tada Petras sako: "Jeigu taip, tai plaukite netik mano kojas, bet galvą ir rankas". Po nuplovimui kojų Kristus sėdo su savo mokiniais prie stalo ir pažiūrėjęs į visus, sakė: "Vienas iš jūsų mane išduosite".

Mokiniai pasižiūrėjo vienas į kitą ir nežinojo ką sakyti. Jie negalėjo tikėt, kad tarpe jų vienas išdavikas rastųsi, vienok žinojo, kad

Kristus mato jų širdis. Vienas po kitam klausė Kristaus: "Ar aš?" Jonas mylimiausias Kristaus mokinis, nulenkę galvą savo ant Kristaus krutinės ir pakūždomis paklausė: "Viešpatie, kuris yra išdavikas?" "Tas yra išdavikas, kuriam aš pirmiausia paduosiu valgį" "Kunige! Ar aš?" "Paklausė Judas".

"Tu pasakiai" — atsakė Kristus. Kristus atlaužė duonos ir pamirkinęs padavė Judui. Judas tuojaus pakilo ir išsiskyręs apleido vakarienę. Kristus toliau ėmė duoną, laužė, laimino ir davė mokiniais valgyti, sakydamas: "Imkite ir valgykite, tai yra mano kūnas". Paskui jis pylė vyną į taurę ir sakė: "Gerkite, tai yra mano kraujas; tai bus mano atminčiai". Po vakarieni, Kristus kalbėjosi su savo mokiniais, apreikšdamas jiems, kad jau laikas baigiasi su jais gyvent. "Jeigu mylite mane, atmintkite, jog esate mano mokiniai".

"Viešpatie! — sušuko Petras—kur tu eisi?"

"Kur aš eisiu — atsakė Kristus—tu negali mane pa-

sekti". "Argi negaliu eit su tavim dabar?—paklausė Petras. Aš gyvastį tau paaukausi".

Kristus Petrai pasakė, kad netik jis nenorės pažinti Kristų, bet pirmiau gaidžių užgiedojimo, jis tris kartus Kristaus išsižadės. Petras tai girdėdamas nenorėjo tikėti ir net užpyko.

"Kelkimės ir eikime—tarė Kristus. Mokiniai liudnai atsikėlė išėjo paskui Kristų, per gražius vartus, į miestą Jeruzolimos ir nuėjo gatvėmis į daržą, vadinamą Getsemane. Čia Kristus apsisotojo pakalnėje alyvų kalno.

Naktis buvo mėnesiena, neapsakomai graži, žiedai ir žolės matėsi tarpe sidabrinų mėnulio spindulių. Šitoje gražioje vietoje Kristus turėjo but išduotas. "Sėskitės čionai—tarė Kristus savo mokiniais. Aš einu pasimelst". Kristus pasišaukė pas save Petrą, Jokubą ir Joną, nuo kitų mokinių, ir pakuždomis jiems pasakė: "Mano širdis liusta, jūs pabukite čia ant sargybos".

Kristus pasikalbėjęs su mokiniais, nuėjo toliau ir meldėsi, sakydamas: "Tėve,

prašalink tą taurę nuo manęs. Vienok, valia yra tavo, o ne mano". Kristus pasimeldęs valandą, sugrįžo prie trijų mokinių, paliktų ant sargybos ir atrado juos miegančius. Liudnai jiems tarė: "Argi jūs nē valandos laiko negalite pabudėt?" Juos pakėlęs nuėjo vėl melstis. Bet sugrįžęs vėl atrado savo mokinius bemiegančius. Kristus juos pažadindes vėl nuėjo melstis ir pasijuto esąs labai nuvargęs, ir nykumas jį apėmė. Dievas turėjo atsiųst angielą, kad jį pastiprintų.

"Miegokite dabar! tarė Kristus. Valanda jau atėjo, mano išdavikas jau čia".

Netrukus pasigirdo žingsniai kareivių, besiskubinančių, jų kalba ir jieškojimas su liktarnomis; pasimatė netik kareiviai, bet kunigai ir paprastai žmonės, visi padėjo jieškoti.

"Kaip mes jį pažinsime?" tarė vienas iš kareivių Judui—išdavikui.

"Ką aš pabučiuosiu, jūs tą suimsite". Atėjus kur Kristus buvo, Judas priėjo ir pabučiavo Kristų. Kareiviai subėgo, surišo Kristų ir nusivedė pas Kaifošių, augščiausią kunigą.

Kaifošius klausia: "Ką šitas žmogus padarė blogo? Ar galite kas darodyt?"

"Taip—suriko minia. Štai yra žmonės, kurie pasakys apkaltinimą".

"Na, tai pasakykite!" — tarė kaifošius.

"Mes girdėjome kaip jis žadėjo sugriaut mūsų šventynę, tą dieną, kada jis vijo žmones iš šventynės, mes girdėjome jo kalbą: "Aš susigriausiu šitą šventynę, kuri padaryta rankomis, o per tris dienas pabudavosiu kitą, ne rankomis".

"Ar tu sakiai taip?"—paklausė Kaifošius Kristų Kristus nieko ne atsakė.

"Neatsakai"—suriko Kaifošius. Tai pasakyti, ar tu esi Kristus, sunus Dievo?" Kristus atsakė: "Taip, aš esu!"

"Klausykite! — sušuko augštasis kunigas. Jis vadina save sunumi Dievo! Ką jūs manote? Ką mes darysime su juom?"

"Jis turi mirčia atsakyti"—sušuko minia ir stumėsi artyn Kristaus grumojant kamuščiomis ir spjaudant tamsybės apnykti, tiesiok ant Kristaus.

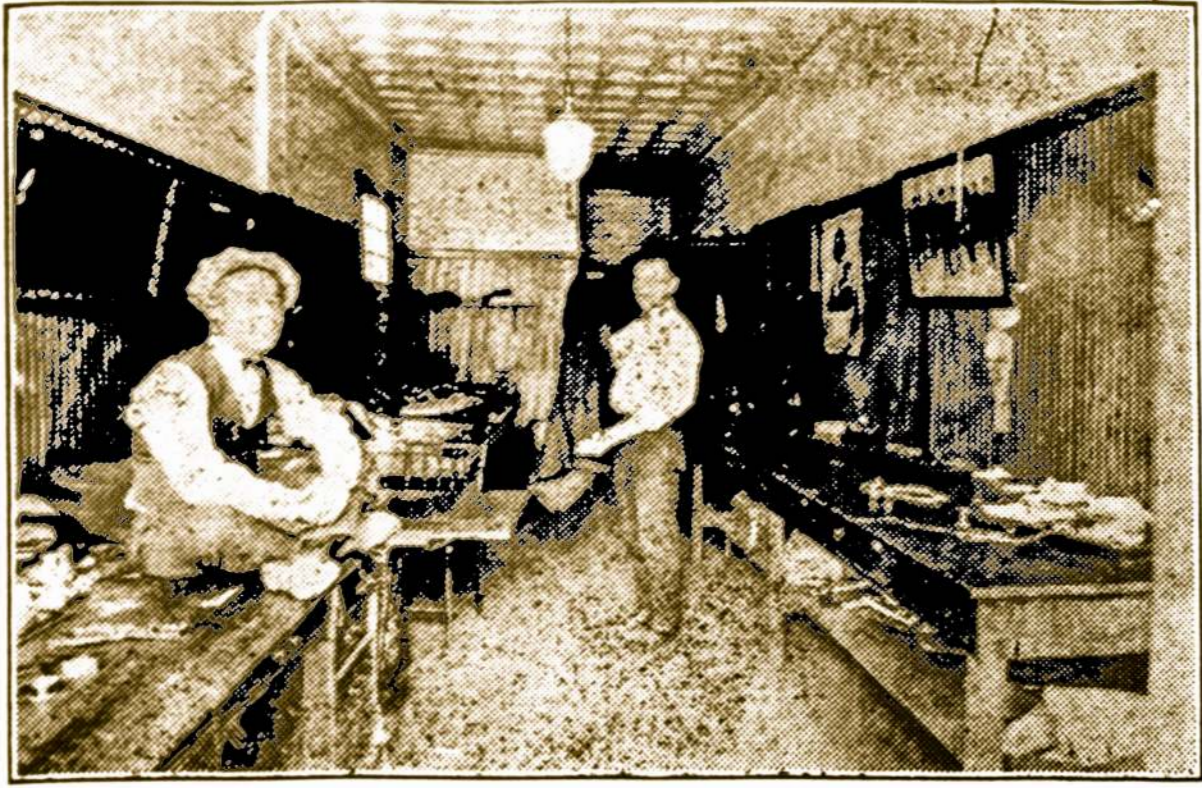
Tuom patim laiku Petras, kuris matė daržę, kad Kristų suėmė, sekė paskui minią, kad patirt, ką jie darys suėmę Kristų. Jis nusidavė nieko nežinąs, pasislėpė Kaifošiaus prieangyje ir šildėsi netoli ugnies. Kada jis tenai stovėjęs, tarnaitė atėjo ir pažiūrėjusi į Petrą, tarė: "Tikrai, tu esi vienas iš Kristaus mokinių!"

Petras matydamas didelę minią ir budamas nusigan-

Kristus iš kalno Andes.

Lozoravičia ir Saulonas, lietuviški kriauciai

2 Lamartine Street, Worcester, Mass.

VINCAS ČIVINSKAS.

Užlaiko visokius rakandus namams, stipriausios išdirbystės stalus, kėdes, pečius, lovas, ir kitką, už pigią kainą.

363 MILLBURY STREET,
Worcester, Mass.

Gal dar nė vienas neatėjo mintis, kad VELYKOS jau artinasi. Tai yra pavasarinis apsirangimo laikas. Dabar tik ir galima gaut geriausį pasirinkimą. Užlaikau vyrams siutus, moterims dresių visokių, mergaitėms dresiučių, vaikams siutukų, ir pilną eilę čeverykų N U P I G I N T A K A I N A .

A. J. KATKAUSKAS,

372 MILLBURY ST., WORCESTER, MASS.

KAZYS IVANAUSKAS,
87 Millbury St.

DRAPANŲ IR ČEVERYKŲ KRAUTUVĖ.

Parduoda EMERSON čeverykus, geriausios išdirbystės.

CITY LUNCH

Juozas Kairis, savininkas.

Pagaminam gardžius, lietuviškus valgius, kurie yra tinkamiausi lietuviškiems apetitams. Vieta paranki, visiems arti

32 MILLBURY STREET,
Worcester, Mass.

Šį sezoną mes turim didesnį ir geresnį tavorą negu kada pirmiaus. Jei neturit progos įeit į krautuvę pažiūrēt gražių drapanų moterims ir vaikams, pažvelgkit tik į mūsų langus, ten pamatysit

STEBETINUS PASIULYMUŠ.
VISUOMET KAS-NORS NAUJO.
STAYMAN'S MOTERŲ IR VAIKŲ
DRAPANŲ KRAUTUVĖ,
15-17 Vernon Sq.

Atėjē pas mus, atsineškkit šį apgrsinimą išsikirpē, arba pasakykit mums, kad jį matēt "Amerikos Lietuvyje."

PASIPUŠKIT ANT PAVASARIO!

Naujausios mados ir drutai padaryti čeverykai, labai tinkami ant kojų, nes yra visokio platumo, specialiaiškai pritaikyti prie kojų. AAtėikite del persitikrinimo. Kaina pas mus daug pigesnē negu kitur.

Walk-More Shoe Store,

H. Likšis ir A. Sliesarunas, savininkai.

58 MILLBURY ST., WORCESTER, MASS.

Rakandų Krautuvė—William Richmond
76 MILLBURY STREET.
Worcester, Mass.

Apart rakandų parduoda minkščiausias plunksnas ir pukus dėl pagalvių ir patalų.

WILBEN BOTTLING CORP.

Išdirba gardžiausią toniką—visokių šviežių vaisių skonių. Gardesnēs niekur nerasiat. Lietuviai išdirbėjai.

113 WARD STREET,
Worcester, Mass.

ROYAL BAKING CO,
33 Lafayette St.

Lietuviai kepėjai kepa labai gardžią duonele, pyragus, keikus, ir kitus gardumynus. Taipgi užlaiko modernišką restoraną po numeriu 4 MILLBURY ST, kur galima gardžiai, sočiai pavalgyt, ir nusipirkt duoną keikus, ir tt.

P. A. DĖDYNAS.

Parduoda saldžiausias saldaines, šviežiausias fruktus, šlapiausias gėrimus, ir gardžiausią šaltkošę visame mieste, žemiausia kaina.

96 MILLBURY STREET,
Worcester, Mass.

NATIONAL BOTTLING CO.

Petras Lozoraitis, savininkas.

Sutaiso gardžią toniką nauju, švariausiu budu. Yra labai sveika gert, ir tuojaus užgesina troškulį.

464 MILLBURY STREET,
Tel. Park 5452. Worcester, Mass.

pastebėjo jos nerimastį ir dvilypę prasmę jos žodžių. "Palik tą dalyką man"—tarė jis Alahorui. "Aš sujieškosiu tau kudikį".

Jis liepė kareiviams jieškot visur ir grovienē visada priversta buvo su jais but. Kuomet priėjo prie koplyčios, jos veidas nublanko, ir jos lupos drebėjo. "Čionais"—tarė sau astrologas—"randasi jos kudikis!"

Išjieškojus visur, kareiviai nė čia nerado kudikio ir jau buvo beeiną laukan, kaip Juza pastebėjo džiaugsmo spindulį grovienēs akyse. Jis prisiminē grovienēs žodžius, kad kudikis randasi tarp mirusių. Atsigrįžęs į kareivius, jis liepė jiems jieškot grabuose.

Kareiviai tuomet išvydo Florindos grabą pravertą. Viduje rado kudikį miegantį giliu kudikystēs miegu. Vienas kareivių paėmēs ant rankų nešē jį emirui.

Kuomet grovienē išvydo, kad jos kudikis tapo atrastas, ji bėgo prie emiro ir pamiršus savo išdidumą, puolē ant kelių prieš emirą ir maldavo susimylėjimo.

"Pasigailėk! pasigailėk!" šaukē jį širdj veriančiu balsu—pasigailėk mano sunaus, mano vienatinio kudikio! O, emire! Išklausyk motinos maldos, o mano lupos bučiuos tavo kojas. Kaip tu parodysi jam savo mielaširdystę, taip lai visagalis Dievas bus tau mielaširdingas ir suteiks tau laimę ir gėrybes".

"Išveskite iš čionais tą moterį—tarē emiras—"bet saugokite ją gerai".

Kareiviai išvedē grovienē prievarta, nepaisėdami jos priešinimosi nė verksmo, ir įmetē ją į citadelēs kalėjimą.

Kuomet kudikį atnešē prie emiro, trukšmas prižadino jį iš ramaus miego, bet jis drasiai žiurėjo į rusčius kareivių veidus. Jei emiras būtų turējēs nors krislelį gerasirdystēs ir pasigailėjimo, ji būtų sujudinus ir suminkštinus jo širdj kudikio grožē, jo jaunystēs ir nekaltybēs skausmas, būtų paskatinęs prie pasigailėjimo. Bet emiro širdis buvo nepajudinama. Jis buvo pasiryžęs beatsižvelgimo į nieką, išžudyt visą grovo šeimyną. Pasišaukęs žinių Juza, jis atidavē kudikį jo globon ir įteikē jam slaptą įsakymą. Suvytęs tyrų senis paėmē kudikį už rankos ir vedē vingiuotais laiptais į bokšto viršų. Kuomet jiedu užlipo, Juza pasodino kudikį ant viršaus sienos.

"Nesiglausk prie manēs, mano mielas"—sakē senis—"tau čia nėra jokio pavojaus". —"Tėve, aš nesibijau"—atsakē drasus kudikis—bet kaip augštai mėš esame!"

Kudikis žvalgēsi aplink, gėrėdamasis nepapsakomai šauniais reginiais. Jurių vėjalis jaukiai judino jo garbiniuotus plaukus, jo veideliai džiaugēsi berybine regykla. Bokštas stovėjo ant augštos uolos, žemumoje matēsi banguojančios jurēs, žuvėdros skrajojjo aplink bokšto pamatus. Augšti jurių laivų stiebai atrodē mažomis rykštelėmis ant paviršiaus gelmių milžino.

"Ar žinai tu tą šalį, anapus mėlynų vandenu?"—klaušē Juza.—"Tai Ispanija"—atsakē kudikis, — tai žemē mano tėvo ir mano mamos".

"Ištiesk savo rankutes ir palaimink tą šalį, mano mielas"—tarē žinius.

Kudikis atleido savo rankutes nuo sie-

nos ir kuomet jis ištiesē jas linkui savo tėvynēs, senas muzulmonas, panaudodamas visą spēką savo sudžiuvusių narių, pastumē kudikį nuo sienos. Jis puolē galvele žemyn nuo bokšto augštumos ir neliko nė vieno kaulelio jo mažo kuno, kuris būtų likęs cielybėje, jis visas suteškėjo į uolas.

Alahoras atėjo pas bokštą. "Ar kudikis, apsaugotas?" — šaukē jis.

"Taip, jis apsaugotas"—atsakē Juza. — "Eik ir persitikrink pats savo akimis".

Emiras pažvelgęs į kudikio lavono šmotelius, liepē įmest juos į jures. Paliepimas buvo išpildytas.

Ant rytojaus atvedē grovienę viešojon aikštēn. Ji žinojo apie savo sunaus likimą, ir jautē, kad jos mirtis prisiartino, bet ji neverkē, nė nemeldē pasigailėjimo. Jos plaukai buvo palaidi, jos akys įdubusios nuo nuovargio, jos veidas buvo panašus į stovylos akmenį, bet visoje jos išvaizdoje matēsi užsilikusios grožēs atspindis, ir išdidumas jos eisenos išaukē ir priešų pagarbą.

Atvedē tuomet burį krikščionių nelaisvių ir Alahor tarē jiems: "Štai, regite prieš save pačią grovo Julijono! Štai, regite prieš save narį išdaviko šeimynos, kuri užtraukē nelaimę jums ir jusų šaliai!" Ir jis liepē, kad jie užmuštų ją akmenimis. Bet krikščionys atsitolino nuo jos, sakydami: "Kerštas priklauso Dievui, lai jos kraujas nepuola ant mūsų rankų". Tuomet emiras baisiai iniršęs įsakē nužudyt kiekvieną krikščionį, kuris atsakys mest akmenį į nelaimingąją. Taip beširdis paliepimas buvo išpildytas ir grovienē tapo užmušta akmenimis, iš rankų

savo tėvynainių. Emirai, atlikęs savo kruviną darbą, liepē padegt Ceutos pilį ir naktjje gaisrui šviečiant, sėdo į laivus su savo kariumene ir vyko Ispanijon.

Mirtis grovo Julijono, kurią jis patiko trumpame laike po grovienēs nužudymo, užbaigia tragišką jo šeimynos istoriją. Kokia mirčia mirē grovas, yra kiek abejotina. Kaikurie tvirtina, kad Alahor pavijo jį kalnuose ir užmušē jį kardui, kiti sako, kad maurai paėmē jį nelaisvėn ir įmetē kalėjimam nužudē, pamažu, nemielaširdingai jį kankindami, kuomet treti tikrina, kad Marcuello pilis arti Huesca Aragonijoje, kurioje jis jieškojo sau prieglaudos, užgriuvo ant jo ir sutrynē jį. Visi sutinka tame, kad pabaiga jo gyvenimo buvo dideliai sielvartinga ir mirtis jo buvo žiauri.

Dangaus prakeikimas, kuris lydėjo jį iki grabui, neaplenkē nė tos vietos, kurioje jis rado sau prieglaudą. Jo rumai esą apleistai, nes niekas negali juose gyvent iš priežasties keisto ir baisaus bildėsio juose. Virš pilies, ore, esą matoma kartais ginkluoti karžygiai, spėjama, kad tai yra neramios dvasios buvusių krikščionių, kurie pritarē išdavystei.

Vėlesniuose laikuose buva rodoma kapas šale pilies koplyčios, kaipo kapas grovo Julijono, bet keleiviai ir maldininkai lenkēsi jo, arba pasipiktinančiai piktžodžiavo pro jį praedami; ir vardas Julijono likosi vardu paniekos prasergėjimu visoms gentkartėms. Panašus likimas laukia kiekvieną, kuris išduoda savo šalį.

Vertē A. Blažys.